

Chương Ba Mười Chín

Chu Hàn đang khi bàng hoàng, bỗng nghe tiếng quát tháo giao chiến từ hướng tây nam vọng đến, liền vội phóng nhanh về hướng ấy.

Phóng mắt nhìn, chỉ thấy Ngô Sương với Hỏa Dương Địa Quân đang đứng đối mặt nhau cách năm thước, hai người đều lặng yên bất động.

Trầm Di Trinh đứng gần đó, mặt lộ vẻ hết sức lo lắng, vừa thấy Chu Hàn hiện thân, vội đi đến nói:

- Sương ca vừa mới giao thủ mấy chiêu với Hỏa Dương lão quỷ, hai người như đều đã thọ nội thương...

Chu Hàn chú mắt nhìn Ngô Sương thấy chàng vẻ mặt căng thẳng, hơi thở hỗn hển, đang đứng yên vận công điều tức.

Lại quay sang nhìn Hỏa Dương Địa Quân, chỉ thấy lão ta sắc mặt trắng bệch, trán đổ mồ hôi xối xả, cũng đang nhắm mắt điều tức.

Chu Hàn khẽ nói:

- Theo tại hạ nhận thấy, thương thế Ngô đệ nhẹ hơn Hỏa Dương Địa Quân, tại hạ trên mình có mấy hoàn thuốc điều thương của gia sư, xin nhờ cô nương trao cho Ngô đệ uống vào.

Đoạn từ trong lòng lấy ra mấy hoàn thuốc trao cho Trầm Di Trinh.

Trầm Di Trinh liền bước nhanh đến, bỏ thuốc vào miệng Ngô Sương.

Ngô Sương liền cảm thấy một luồng hơi mát lạnh từ cổ họng chạy vào đan điền, tinh thần phấn chấn ngay, bèn nhìn Trầm Di Trinh mỉm cười.

Chu Hàn bỗng quát to, vung chưởng bổ thẳng vào Hỏa Dương Địa Quân.

Hỏa Dương Địa Quân buông tiếng cười khẩy, tay phải từ từ đẩy ra, xuất chưởng tuy chậm, nhưng lòng bàn tay đỏ rực.

Ngô Sương thấy vậy quát to:

- Chu huynh lui mau, đó là độc chưởng Hư Nhu Am Công!

Chu Hàn giật mình kinh hãi, vội tung mình lùi sau năm thước.

Ngô Sương trong tiếng quát, phi hoàn trong tay đã ném ra.

Hỏa Dương Địa Quân vừa trông thấy phi hoàn, liền tái mặt tức giận quát:

- Tiểu tử người nếu có bản lĩnh thông thiên, chúng ta hãy đến trước Khấp Huyết Nhai trên Đại Ba Sơn Tứ Xuyên quyết một phen tử chiến.

Chưa dứt lời đã tung mình, phóng đi về hướng tây nam như một làn khói nhẹ.

Ngô Sương thu hồi phi hoàn, vừa định đuổi theo Hỏa Dương Địa Quân, bỗng thấy Thạch Phong Vũ tay bỗng Thích Nam Giao đang hôn mê cùng quần hào đã phi thân đến trước mặt.

Chu Hàn vội nói:

- Thích Nam Giao tính mạng đang lâm nguy, chúng ta hãy lo cứu chữa trước rồi hãy truy sát Hỏa Dương lão quỷ, chẳng sợ lão ta trốn lên trời.

Ngô Sương gật đầu, vội lấy Trầm Thương Châu ra, đi đến trước mặt Thích Nam Giao, thấy nàng nằm ngửa trên đất bất tỉnh nhân sự, mặt mày sưng phù, toàn thân tím lịm, chàng bất ngờ sững sờ.

Hình ảnh ngày nào hai người đi tìm Thạch Phong Vũ bỗng hiện ra trước mắt, khiến Ngô Sương nghe lòng đau thắt, như hàng ngàn kim nhọn đâm vào, bất giác buông tiếng thở dài não ruột, hai giọt lệ xót thương tuôn trào.

Chàng vội bỏ Trầm Thương Châu vào miệng Thích Nam Giao, mọi người đều tột cùng hồi hộp, tập trung ánh mắt vào nàng, chẳng rõ thiếu nữ này có phục hồi được nhan sắc trầm ngư lạc nhật hay không?

Chừng một tuần trà sau, bỗng nghe Thích Nam Giao cất tiếng rên rỉ, mặt nhè nhẹ co giật.

Ngô Sương thở phào một hơi dài nói:

- Tạ ơn trời đất, Thích muội đã cứu được rồi!

Lại một giờ nữa trôi qua, Thích Nam Giao từ từ mở mắt, đảo nhìn những người đứng quanh, đoạn thở dài nói:

- Chúng ta phải chẳng đã gặp gỡ trong mơ?

Ngô Sương lắc đầu vội nói:

- Cô nương hiện đang trúng độc rất nặng, tạm thời không nên nói chuyện, cần phải kiên nhẫn tĩnh dưỡng dài hôm mới bình phục được.

Thích Nam Giao buông tiếng thở dài thậm thụt, từ từ nhắm mắt lại.

Thạch Phong Vũ bỗng nói:

- Hiện Thích cô nương thương thế chưa lành, các vị từ ngàn dặm tới đây, thấy đều mệt mỏi, chúng ta hãy tìm một nơi yên tĩnh ngồi nghỉ vài hôm rồi hãy thương vị đại kế, các vị nghĩ sao?

Quần hào thấy đều tán thành.

Thế là quần hào theo Thạch Phong Vũ rời khỏi Trường Bạch Sơn, tìm một ngôi miếu ở tạm.

Thích Nam Giao được sự chăm sóc tận tình của Ngô Sương, vài ngày sau sức khỏe đã dần bình phục, Ngô Sương mới kể cho nàng nghe về cuộc tấn công vào sào nguyệt Hỏa Ma Giáo ở Đại Biệt Sơn, nhóm lão tiền bối Công Tôn Thiên Long đã trúng độc thảm tử trong Diêm La Điện...

Thích Nam Giao nghe phụ thân đã thảm tử trong Diêm La Điện của Hỏa Ma Giáo chợt thấy lòng đau đến cơ hồ như muốn ngất xỉu, khóc suốt mấy nói:

- Thù sát phụ bất động đời thiên, nếu không đi báo thù ngay thì thật có lỗi với vong linh phụ thân...

Thạch Phong Vũ tiếp lời:

- Thù của lệnh tôn nhất định phải báo, nhưng hiện Hỏa Dương lão quỷ đã trốn đến Đại Ba Sơn để liên kết với Nam Thiên Nhị Hạc, tập hợp những cao thủ hắc đạo, thế lực hùng mạnh, chúng ta chẳng thể không bàn tính kế hoạch kỹ lưỡng.

Bởi Ngô Sương và Thích Nam Giao nóng lòng báo thù, mọi người sau khi bàn bạc, bèn quyết định bất ngờ tấn công vào Đại Ba Sơn trước khi Hỏa Dương Địa Quân và Nam Thiên Nhị Hạc bố trí hoàn tất.

Thế là, quần hào đã tiến vào với sự lãnh đạo của Thạch Phong Vũ, cấp tốc lên đường đến Đại Ba Sơn.

Hôm ấy quần hào đã tiến vào vùng núi Đại Ba, chỉ thấy núi non trùng trùng điệp điệp, mỗi lúc càng lên cao và hiểm trở hơn.

Đại Biệt Sơn núi non ngang dọc không sao đếm xuể, việc tìm kiếm Khấp Huyết Nhai, cứ địa của Nam Thiên Nhị Hạc quả chẳng phải dễ dàng.

Thạch Phong Vũ lãnh đạo quần hào tìm từ sáng đến tối, vượt qua biết bao ngọn núi, song vẫn chưa phát hiện tung tích địch, mãi đến khi trăng lên, họ mới dừng lại nghỉ trên một bãi cỏ bằng phẳng.

Ngô Sương ngược nhìn trăng sáng, dĩ vãng lần lượt hiện về trong trí óc, chàng bất giác buông tiến thở dài não ruột, lẩm bẩm:

- Phen này từ Trường Bạch Sơn truy kích đến Đại Biệt Sơn, nếu không báo được sư thù, Ngô Sương này sẽ không bao giờ rời khỏi Đại Ba Sơn...

Chàng vừa dứt lời, bỗng sau lưng vang lên tiếng y phục lướt gió phàn phật.

Chàng vội quay lại nhìn, chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng, phóng nhanh về hướng nam hệt như một làn khói nhẹ, thoáng chốc đã mất dạng.

Ngô Sương lập tức thi triển khinh công thượng thừa Lăng Không Hư Độ đuổi theo.

Quần hào cũng liền phát giác, Thạch Phong Vũ sau khi ra hiệu, tức khắc phi thân đuổi theo ngay sau Ngô Sương.

Ngô Sương thấy bóng trắng phía trước khinh công hỏa hầu đã đạt đến trình độ Đạp Tuyết Vô Ngân (dấu), bất giác kinh ngạc thầm nhủ:

- Qua khinh công cũng đủ rõ võ công người này quyết chẳng kém hơn mình, là ai thế nhỉ?

Ngay khi ấy bỗng thấy bóng trắng ấy lộn người trên không một vòng rồi hạ xuống trên một ngọn núi trơ trọi.

Ngô Sương phóng đi nhanh như chớp, vừa hạ chân xuống ngọn núi ấy, bỗng thấy bóng trắng kia hai tay vung lên, liền thì tiếng ám khí rít gió liên hồi, mười hai mũi tên ngắn nhanh như sao xẹt bay đến phía Ngô Sương.

Ngô Sương chẳng ngờ có vậy, bất giác sửng sốt, liền tức giận quát:

- Tôn giá là ai? Dụ dẫn tại hạ đến đây hạ độc thủ là dụng ý gì? Hãy mau báo ra danh tính, bằng không, hừ!

Trong tiếng quát chàng đã tung mình lên cao hơn trượng.

Bóng trắng kia buông tiếng cười khẩy, không trả lời, hai tay áo vung liên hồi, lại phóng ra thêm mấy mươi mũi tên ngắn.

Những mũi tên này ánh bạc lấp lánh, có nhanh có chậm, bay lượn trên không, khó đoán phương hướng, kèm theo tiếng rít gió vù vù, thoát cao thoát thấp, từ bốn phương tám hướng bay đến, phủ trùm toàn thân Ngô Sương.

Ngô Sương buông tiếng hừ lạnh, hai tay vung mạnh, người tiếp tục cất lên cao.

Nhưng những mũi tên ngắn chẳng thể lên cao hơn nữa, thấy đều lướt qua dưới chân.

Bóng trắng bỗng ngưng phóng tên, đứng tại chỗ nhìn Ngô Sương thi triển khinh công tuyệt đỉnh Linh Không Ma Vân, khiến y xem đến ngây ngẩn.

Ngô Sương thấy đối phương ngừng phóng tên, bèn lộn một vòng trên không, nhẹ nhàng hạ xuống như lá rơi, không gây một tiếng động khẽ.

Khi chàng hạ chân xuống đất cách bóng trắng chừng năm trượng, đưa mắt nhìn, lập tức giật mình sửng sốt, thì ra bóng trắng kia là một quái vật đầu hạc mình người, bàn tay như vuốt chim, cổ dài như hạc...

Ngô Sương kinh ngạc đến mức không tự chủ được thoái lui mấy bước.

Quái vật đầu hạc mình người thấy Ngô Sương thoái lui, miệng phát ra những tiếng hừ lạnh liên hồi, đột nhiên hai tay xoài ra, lập tức xuất hiện đôi cánh trắng to rộng, phất ra hai luồng kinh phong quái dị, ập đến trước ngực Ngô Sương.

Ngô Sương chỉ cảm thấy hai luồng kinh phong hệt như ngọn núi đè lên ngực mình, vội vận Tam Trùng Chân Khí chống lại, đồng thời song chưởng tung ra nghênh đón,

Hai luồng kinh lực chạm nhau, chỉ nghe bùng một tiếng vang rền, cát đá tung bay mịt mù.

Quái vật đầu hạc loạng choạng lùi sau bảy tám bước mới đứng vững lại được.

Ngô Sương vạt áo tung bay, cũng lùi lại sau hai bước.

Ngô Sương gằn giọng quát:

- Quái vật chớ làm bộ làm tịch, hãy mau báo ra danh tính thân phận, nếu không nói, chớ trách bốn thiếu gia thủ đoạn tàn ác.

Quái vật đầu hạc nghe vậy, bỗng ngẩng cổ cất tiếng kêu dài, thanh âm hệt như quỷ gào sói tru, nghe cực kỳ ghê rợn, vang đi rất xa.

Liên sau đó, xung quanh núi bỗng vang lên mấy tiếng hú quái dị, và rồi thêm mấy bóng trắng xuất hiện trên không, bay nhanh về phía này.

Thoáng chốc sáu bóng trắng đã hạ xuống trên đỉnh núi.

Ngô Sương định thần nhìn, lại bất giác sửng sồ, thì ra sáu bóng trắng mới xuất hiện giống hệt như quái vật đầu hạc đang đứng trước mặt chàng.

Bảy quái vật đầu hạc chia nhau đứng ở góc độ và vị trí khác nhau, bao vây Ngô Sương vào giữa.

Thế nhưng chúng thấy đều đứng thừ ra, không xuất thủ cũng chẳng lên tiếng, chỉ với đôi mắt bé tí không ngừng đảo nhìn khắp người Ngô Sương.

Ngô Sương tức giận quát:

- Các người thật ra là người hay cầm thú? Do ai sai khiến đến đây, nếu không chịu nói ra. Ngô mỗ sẽ động thủ hạ sát các người ngay!

Ngô Sương vừa dứt lời, bỗng thấy trên núi xuất hiện một lão nhân áo trắng, râu bạc dài phủ ngực, hai chim hạc trắng to lớn đậu trên hai vai, bước chân như mây trôi nước chảy, thoáng chốc đã đến trước mặt Ngô Sương.

Lão nhân áo trắng quét mắt nhìn Ngô Sương, cười khinh miệt nói:

- Tiểu tử, người bản lĩnh là bao mà hạ sát được họ?

Lão vừa dứt lời, chim hạc trên vai phải lão bỗng vỗ cánh bay lên, nhanh như chớp lao bổ vào Ngô Sương.

Chim hạc ấy chẳng những bay nhanh mà còn mạnh khôn tả, hai chân vươn ra, tám chiếc vuốt hết như tám lưỡi dao sắc chộp vào Ngô Sương.

Ngô Sương thoáng sửng sốt, vội lách người sang bên, vung tay một chưởng bổ ra.

Liền tức chim hạc kêu lên một tiếng thảm thiết, chao đảo mấy lượt, suýt nữa rơi xuống đất, chậm chậm bay trở về vai lão nhân áo trắng.

Lão nhân áo trắng kinh ngạc hỏi:

- Người chính là Giang Hồ Sát Tinh Ngô Sương ư?

Ngô Sương Hoa Sơn kinh ngạc và tức giận, thầm nhủ:

- Lão ta sao lại biết mình là Ngô Sương và lại bảo mình là Giang Hồ Sát Tinh? Lão ta là ai thế nhỉ?

Đoạn lạnh lùng nói:

- Không sai, tại hạ chính là Ngô Sương, nhưng nhũ hiệu Giang Hồ Sát Tinh, tại hạ không dám lãnh nhận.

Lão nhân áo trắng kinh hãi:

- Người quả thật chính là Ngô Sương đã đại náo Chiêu Hồn Đài và huyết tẩy Quỷ Vương Động ư?

Ngô Sương cười khẩy:

- Lại còn giả mạo được ư? Lão trượng với tại hạ không hề quen biết, vì sao vừa gặp mặt đã sai hạc tấn công là với dụng ý gì?

Lão nhân áo trắng cười âm thầm:

- Tiểu tử ngươi vì sao lại đêm khuya xâm nhập Khấp Huyết Nhai? Đây chẳng qua chỉ là chút lợi hại khởi đầu để cho ngươi nếm thử thôi!

Ngô Sương ngẩn người:

- Vậy có lẽ lão trượng chính là Nam Thiên Nhị Hạc!

Lão nhân áo trắng lắc đầu cười khẩy, chậm rãi nói:

- Sư huynh đâu dễ dàng gặp tiểu tử ngươi thế này, lúc ngươi mà đã gặp sư huynh lão phu, e đã đầu lìa khỏi cổ rồi!

Ngô Sương nghe vậy, bỗng cảm thấy nực cười, bất giác chàng buông tiếng cười dài, tiếng cười từ Đan Điền phát ra, vang rền như chuông ngân, rung chuyển cả rừng núi.

Lão nhân áo trắng thấy vậy tức giận nói:

- Tiểu tử ngươi cười gì vậy hả? Chẳng lẽ lão phu hù dọa ngươi hay sao?

Ngô Sương ngưng cười, trầm giọng nói:

- Nam Thiên Nhị Hạc lừng danh nam bắc, tại hạ đã được nghe từ lâu, nhưng võ công tự tin so với Hỏa Dương Địa Quân và Hoa Diện Quỷ Dương thế nào? Hoa Diện Quỷ Dương và Hỏa Dương Địa Quân mà còn bại vong dưới tay Ngô mỗ, Nam Thiên Nhị Hạc là gì kia chứ?

Lão nhân áo trắng nghe vậy, giận đến râu tóc dựng đứng, gất giọng nói:

- Tiểu tử ngươi chớ cuồng ngạo, hãy tiếp lão phu một chiêu thử xem!

Vừa dứt lời, hữu chưởng đã tung ra một luồng kinh phong như bài sơn đảo hải xô nhanh về phía Ngô Sương.

Ngô Sương buông tiếng cười khẩy, mào kiếm nhướng lên, hữu chưởng chớp nhoáng tung ra nghênh đón.

Ngô Sương vừa xuất chưởng, bảy quái vật đầu hạc liền tức thấy đều kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy một luồng kinh phong như vũ bão sóng cuồng, cuốn tung cát đá, kèm theo là tiếng rít rợn người, ập nhanh đến lão nhân áo trắng.

Lão nhân áo trắng kinh hoàng kêu lên:

- Tuyệt Mệnh Tam Quải!

Đồng thời vội tăng thêm ba thành công lực đón tiếp.

Bùng một tiếng vang rền, trong cát bụi mù mịt, lão nhân áo trắng loạng choạng lùi sau bảy tám bước, nội phủ huyết khí sôi sục.

Ngô Sương vạt áo tung bay, vẫn đứng yên tại chỗ.

Lão nhân áo trắng sắc mặt trắng bệch, thái độ ngạo mạn hoàn toàn tan biến.

Bỗng mắt lão rực hung quang, mặt hiện sát cơ quát:

- Tiểu tử, hãy tiếp lão phu một chưởng nữa...

Trong tiếng quát, tiến tới ba bước dài, hai tay đưa lên ngang ngực, vận đủ mười thành công lực đẩy ra, kinh phong như bài sơn đảo hải, uy thế thật kinh người.

Ngô Sương cười khẩy, gần giọng nói:

- Nam Thiên Nhị Hạc là sư huynh của lão, hửn lão cũng là kẻ bại hoại võ lâm tội ác tày trời, bổn thiếu gia giết lão trước rồi hãy tính.

Trong khi nói cũng tiến tới mấy bước dài, song chưởng chớp nhoáng tung ra, bùng một tiếng đình tai nhức óc, cát đá mịt trời, mặt đất rung động, hồi âm vang vọng hồi lâu chưa dứt.

Trong cát bụi mịt mù, lão nhân áo trắng hự lên một tiếng đau đớn, loạng choạng lùi sau lia lịa, sau cùng không sau đứng vững nổi, ngã ngối bệt xuống đất.

Ngô Sương vẫn đứng yên tại chỗ, tuy nội phủ huyết khí thoáng chút sôi sục, nhưng chàng biết công lực của mình lại tinh tiến hơn trước.

Bỗng lão nhân áo trắng tay cầm một chiếc còi bạc đưa lên miệng thổi mạnh, huyết một tiếng vang vọng, bảy quái vật đầu hạc liền tức lướt đi vòng quanh Ngô Sương.

Lão nhân áo trắng trầm giọng quát:

- Tấn công!

Bảy quái vật đầu hạc cùng lúc vung tay, những mũi tên bạc từ trong tay áo bảy quái vật bay ra như mưa lấp lánh dưới ánh trăng, phủ trùm toàn thân Ngô Sương.

Lão nhân áo trắng cười hăng hắc nói:

- Tiểu tử, dù ngươi có ba đầu sáu tay cũng không chống nổi sự lợi hại của Thất Hạc Thần Tiễn!

Ngô Sương vội vung động hai tay quét ra tứ phía, chưởng phong tạo thành một bức tường vô hình bao quanh, tên hạc rơi xuống lả tả.

Đồng thời chàng vung chưởng bổ vào một quái vật đầu hạc.

Nhưng chuồng lực của chàng như đá chìm biển cả, không chút phản ứng nào.

Lúc này, bảy quái vật đầu hạc càng phóng tên nhanh hơn, đồng thời vòng vây thu nhỏ dần, và kinh lực từ trên mình họ phát ra mỗi lúc càng thêm mạnh mẽ.

Ngô Sương thầm nhủ:

- Những quái vật này đã có kinh lực như vậy, bản thân Nam Thiên Nhị Hạc hẳn là võ công càng thâm cao khôn lường.

Trong khi ấy chàng đã thi triển khinh công tối cao Lãng Không Ma Vân vọt thẳng lên không, mỗi lúc càng lên cao hơn.

Thế nhưng, bảy quái vật cũng liền vọt theo, bao vây Ngô Sương trên không.

Ngô Sương cả kinh thầm nhủ:

- Nếu cứ tiếp tục thế này thì mình khó mà đương cự được lâu, sau cùng ắt sẽ thọ thương dưới đoản tiễn...

Ngay khi ấy, bỗng nghe vang lên mấy tiếng cung kinh người, liền thì, bảy quái nhân ngừng phóng tên, cùng hạ xuống đất.

Lão nhân áo trắng sững sốt kêu lên:

- Bá Cung Cửu Thức!

Ngô Sương ngẩng lên nhìn, dưới ánh trăng sáng, chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn từ trên không với một tư thế vô cùng ngoạn mục đáp xuống đỉnh núi.

Người ấy chính là Thích Nam Giao, nàng cười nói:

- Không sai, chính là Bá Cung Cửu Thức, lão thất phu đã không lầm!

Lão nhân áo trắng thoáng kinh ngạc:

- Quỷ nha đầu người chẳng phải đã chết trong Quỷ Vương Động Trường Bạch Sơn rồi là gì? Sao lại xuất hiện đây nữa?

Thích Nam Giao nghiêng răng:

- Bọn ác đồ các người chỉ muốn bốn cô nương lại cứ không chết.

Lão nhân áo trắng cười gằn.

- Trên ngọn núi này chính là phần mộ của quỷ nha đầu người!

Dứt lời, chiếc còi bạc trong miệng lại thổi lên và quát:

- Tấn công!

Liên tức, bảy quái vật đầu bạc nhanh chóng bao vây Thích Nam Giao, tấn công tới tấp.

Thích Nam Giao quay sang Ngô Sương nói:

- Sương sa hãy tạm lui sang bên ngồi nghỉ, để tiểu muội lĩnh giáo Thất Hạc Thần Tiên một phen!

Ngô Sương vừa nghe bốn tiếng Thất Hạc Thần Tiên, liền giật mình kinh hãi, vội nói:

- Thích cô nương hãy hết sức cẩn thận!

Thì ra Ngô Sương đã từng nghe sư phụ kể về sự tích của Thất Hạc Thần Tiên này, tại Đại Ba Sơn Tứ Xuyên có bảy con linh hạc này thông hiểu tiếng người, võ công cao tuyệt, nhất là trên mình có giấu rất nhiều đoạn tiên, thu phát tùy ý, bách phát bách trúng, chính nhờ vậy mà Nam Thiên Nhị Hạc mới thành danh giang hồ.

Ngô Sương khi đã biết bảy quái vật này là Thất Hạc Thần Tiên, lòng càng thêm đề cao cảnh giác, tập trung tinh thần đứng bên theo dõi cuộc chiến giữa Thích Nam Giao với Thất Hạc Thần Tiên.

Chỉ thấy lúc này Thất Hạc Thần Tiên vỗ cánh liên hồi, đoàn tiên bắn ra như mưa.

Thích Nam Giao quát to:

- Thất Hạc Thần Tiên quả chẳng phải hư danh, hôm nay bốn cô nương thật đã được mở rộng tầm mắt.

Trong tiếng quát nàng đã tung mình lên không, tay cầm cung thi triển Bá Cung Cưỡi Thước quét nhanh, lập tức vang lên âm thanh như sóng gào gió thét, bức lui bảy quái vật ra xa hơn trượng.

Sau đó, nàng nhắm chuẩn một quái vật, tay trái một chưởng bổ ra.

Quái vật ấy trúng chưởng, bay lên cao hơn trượng, nhưng rồi nhanh chóng hạ xuống đất, ngẩng cổ kêu lên một tiếng quái dị không hề thọ thương.

Thích Nam Giao thấy vậy, kinh hãi thâm nhủ:

- Mình đã dùng đến tám thành chân lực, vậy mà quái vật ấy chẳng chút thọ thương, chả lẽ là thân kim cương bất hoại hay sao?

Thích Nam Giao đang nghĩ, chỉ thấy bảy quái vật lại vây đến, lần này thế công của chúng càng mãnh liệt hơn trước nhiều, ngoại trừ phóng ra đoạn tiên, chúng còn sử dụng cả trảo kinh.

Thích Nam Giao bỗng thấy mấy mươi trảo to nhắm mặt chàng chớp tới, kinh phong ào ạt, bóng trảo chấp chóa.

Thích Nam Giao Hoảng kinh, vội thi triển chiêu Dao không đạn nguyệt có uy lực mạnh hơn hết trong Bá Cung Cửu Thức bắn vào một quái vật, chỉ nghe tiếng cung vừa ngưng, liền nghe một tiếng thét quái dị, một quái vật rơi xuống đất, đầu rũ xuống thấp.

Lạ thay, một quái vật ngưng động thủ, sáu quái vật kia cũng liền dừng lại hết.

Lão nhân áo trắng thấy vậy cả kinh, vội tiến đến, thò tay vào lòng lấy ra hai hoàn thuốc, một bỏ vào miệng quái vật, một bóp nát bôi lên vết thương nơi ngực.

Sau đó, lão nhân áo trắng lại thổi mạnh còi bạc, âm thanh lạnh löt, cao vút tận mây xanh.

Đồng thời quát to:

- Tấn công mau!

Sáu quái vật liền lại xuất thủ Thích Nam Giao như vũ bão.

Lần này chúng đã thay đổi phương thức tấn công, chúng chia làm ba tổ, mỗi tổ hai người, áp dụng thế công sóng xô, nối tiếp nhau xông tới.

Thích Nam Giao tuy võ công cao hơn cả, nhưng sáu quái vật xông kích liên hồi bất tuyệt, nàng cũng cảm thấy chân lực bị tiêu hao nhiều.

Thế nhưng, nàng vốn tính cao ngạo quật cường, mặc dù chống chọi hết sức vất vả, nhưng vẫn không muốn Ngô Sương ra tay trợ giúp.

Sáu quái vật như có nội lực dồi dào bất tận, chỉ thấy chúng mỗi lúc càng thêm hung mãnh, và chưởng lực của Thích Nam Giao hề đến gần, trên mình chúng liền phát ra tiếng vo vo rất khê, chưởng lực liền tiêu tan ngay.

Chả lẽ trong thân chúng phát ra một thứ khí có thể hóa giải kinh lực của đối phương hay sao?

Thích Nam Giao càng đánh càng khiếp hãi, cung thức mỗi lúc càng chậm dần.

Lúc này sáu quái vật tấn công mỗi lúc càng nhanh, chiêu thức cũng mỗi lúc càng hung hiểm, đoản tiễn phát ra mỗi lúc càng dồn dập hơn.

Ngô Sương hết sức lo lắng, định xuất thủ lại sợ tổn thương đến uy danh Bá Cung Cửu Thức, còn không xuất thủ thì mắt thấy Thích Nam Giao khó mà cầm cự được trên mười hiệp nữa, nhất thời chàng hết sức phân vân khó xử.

Ngay khi ấy, bỗng thấy một bóng người nhỏ nhắn với thân pháp nhanh không tả đáp xuống đỉnh núi.

Ngô Sương định thần nhìn, chỉ thấy một mỹ phụ trung niên đứng cách chàng ngoài một trượng, đang chú ý theo dõi cuộc chiến giữa Thích Nam Giao với sáu quái vật đầu hạc.

Khi nhìn rõ diện mạo mỹ phụ trung niên, Ngô Sương thầm nhủ:

- Bà ấy đến đây làm gì thế nhỉ?

Chỉ nghe lão nhân áo trắng nói:

- Quế cô nương đến đây trợ sức lão phu phải không?

Ngô Sương thắc mắc thầm nhủ:

- Lúc ở Quỷ Vương Động, Quế Nguyệt Hoa chẳng đã bảo sẽ không bao giờ bước chân vào chốn giang hồ nữa là gì? Sao bây giờ lại cấu kết với Nam Thiên Nhị Hạc thế này.

Ngô Sương đang hoang mang suy nghĩ, bỗng thấy Quế Nguyệt Hoa chậm chậm quay nhìn chàng mỉm cười.

Ngô Sương định cất tiếng gọi “tỷ tỷ” nhưng bỗng nhớ đến những lời giả dối của y thị, chàng lại lặng thinh cúi đầu.

Quế Nguyệt Hoa lại quay sang chú mắt theo dõi trận chiến.

Lúc này Thích Nam Giao đã mồ hôi đầm đìa, hơi thở hào hển.

Quế Nguyệt Hoa bỗng cất bước đi về phía Thích Nam Giao, Ngô Sương thấy vậy liền tiến tới mấy bước quát:

- Đứng lại!

Lúc này chàng đã vận tụ công lực vào hai tay, sẵn sàng xuất thủ.

Quế Nguyệt Hoa quay nhìn Ngô Sương, giọng ảo não nói:

- Ngô đệ làm sao thế này?

Ngô Sương xẵng giọng:

- Hãy tự hỏi mình, chẳng lẽ đã quên những lời đã nói tại trước Diêm La Điện rồi hay sao?

Quế Nguyệt Hoa khẽ thở dài:

- Ngu tử không hề quên, nhất là ơn viện thủ của hai người trong thời gian ở trên thuyền trước kia, ngu tử luôn ghi lòng tạc dạ.

Ngô Sương vẻ mặt dần dịu lại, vừa định nói, bỗng nghe Quế Nguyệt Hoa lớn tiếng nói:

- Thích muội hãy nhắm vào cổ hoặc ngực trái của quái vật mà bắn, chắc chắn sẽ hạ được chúng.

Thích Nam Giao liền y lời, ô cung trong tay thi triển ngay sát chiêu Dao không đạn nguyệt, bắn vào cổ hai quái vật đang xông đến.

Đạn cung vừa bắn ra, liền nghe hai tiếng kêu quái dị, một tổ hai quái vật đã ngã xuống, lăn một vòng trên đất rồi chết ngay.

Lão nhân áo trắng thấy vậy giận không thể tả, gằn giọng nói:

- Quế Nguyệt Hoa, ngươi làm vậy là sao? Không muốn sống nữa hay sao?

Quế Nguyệt Hoa ngửa mặt cười dài:

- Nghĩ Quế Nguyệt Hoa này nửa đời người đã gây nên biết bao điều tội ác, chẳng lẽ trước khi quy ẩn chẳng thể làm vài điều thiện để chuộc tội hay sao?

Lão nhân áo trắng giận dữ quát:

- Yêu phụ đã làm điều thiện giỏi lắm, hãy tiếp lão phu mấy chưởng để thành toàn thiện cử của ngươi.

Vừa định vung chưởng tấn công Quế Nguyệt Hoa, bỗng nghe tiếng kêu quái dị liên hồi.

Lão quay lại nhìn, thấy bảy quái vật đầu hạc thấy đều táng mạng dưới ô cung của Thích Nam Giao.

Lão nhân áo trắng chàng thêm tức giận quát:

- Hôm nay nếu không phải yêu phụ ngươi chỉ điểm, hai nhãi ranh này chắc chắn chẳng thể thoát khỏi tay Thất Hạc Thần Tiễn, mọi kế hoạch đều bị yêu phụ ngươi phá hoại, thật tức chết đi được!

Quế Nguyệt Hoa cười khẩy:

- Nam Tề Khôi, lão nên biết là Quế Nguyệt Hoa này đâu phải tự động tham gia vào tổ chức của các vị, mà là bốn nhân đi ngang qua Đại Ba Sơn, các người đã hết lời mời mọc. Đồng thời, nơi yếu hại của Thất Hạc Thần Tiễn cũng là do các vị tự ý nói ra, chứ nào phải bốn nhân cố ý thám thính bí mật, bán đứng các vị...

Lão nhân áo trắng Nam Tề Khôi tức giận đến râu tóc dựng đứng, vung tay một chưởng bổ ra.

Quế Nguyệt Hoa vội lách tránh, lạnh lùng nói:

- Nam Tề Khôi, lão chớ bức người quá đáng, bổn cô nương chẳng phải sợ lão, mà là đã hạ quyết tâm không ra tay giết người nữa...

Nam Tề Khôi gằn giọng quát:

- Quế Nguyệt Hoa, ngươi cả đời chất chồng tội ác, bây giờ hà tất giả nhân giả nghĩa. Hôm nay ngươi đã tiết lộ bí mật của bổn giáo, hủy mất Thất Hạc Thần Tiễn, ngươi còn mong rời khỏi Đại Ba Sơn sao?

Dứt lời lại một chưởng bổ ra.

Ngô Sương tức giận quát:

- Lão thất phu chớ hiếp người quá đáng, hãy tiếp bổn thiếu gia một chưởng.

Vừa dứt lời đã vung chưởng bổ ra.

Nam Tề Khôi biết chưởng lực Ngô Sương bá đạo, đâu dám ngách tiếp, vội lách tránh sang bên, cười hăng hắc nói:

- Tiểu tử, ngươi cũng đừng mong sống rời khỏi Đại Ba Sơn!

Quế Nguyệt Hoa bỗng quay sang Ngô Sương nói:

- Ngô đệ không cần nhúng tay vào, hạng tầm thường như lão ta, ngu tử thừa sức đối phó.

Đoạn tay phải đưa nhanh lên đầu, lập tức trong tay đã có thêm một sợi roi tóc dài.

Ngô Sương nghe vậy liền tung mình lui sang bên.

Nam Tề Khôi buông tiếng cười khẩy, từng bước tiến đến gần Quế Nguyệt Hoa, nhếch môi cười khinh miệt.

Bỗng vung tay, liền tức một luồng kinh phong xô ra, cùng lúc công vào ba đại huyệt U Môn, Thông Tục và Thương Khúc của Quế Nguyệt Hoa.

Quế Nguyệt Hoa thoáng sửng sờ, vội vung động roi tóc trong tay quét ngang ra.

Nam Tề Khôi không ngờ roi tóc của Quế Nguyệt Hoa lại có uy lực mạnh đến vậy, nhất thời khinh suất, suýt nữa đã bị roi tóc trong tay quét trúng.

Nam Tề Khôi mất rực vẻ căm thù, cắn chặt răng, lẳng không thục người tránh khỏi roi tóc đối phương, song chưởng chớp nhoáng tung ra, kinh phong sấn bén như đao, uy lực kinh người.

Quế Nguyệt Hoa giật mình kinh hãi thét to:

- Lão bất tử cũng có vài miếng!

Đồng thời đã xoay người, roi tóc lại chớp nhoáng quét ra và tay trái cùng lúc tung ra một chưởng.

Hai chiêu thức tuyệt diệu một roi một chưởng cùng lúc thi triển, uy thế hết sức hung mãnh, buộc Nam Tề Khôi thoái lui lia lịa.

Quế Nguyệt Hoa cười khẩy nói:

- Trước khi rửa tay quy ẩn, Quế Nguyệt Hoa này phải khai sát giới một lần nữa.

Trong khi nói, ngọn roi tóc lại tăng thêm hai thành chân lực.

Bỗng choang một tiếng, Nam Tề Khôi tay phải đã có thêm một thanh trường kiếm sáng lóa.

Trường kiếm vung lên, ánh bạc chớp ngời, soi trên gương mặt đầy vẻ căm thù phần hận của lão.

Quế Nguyệt Hoa thấy Nam Tề Khôi đã tuốt trường kiếm, biết lão ta trình độ kiếm thuật chẳng kém, nên không dám mạo muội tấn công, dừng tay ngưng thần tịnh khí chờ đợi.

Nam Tề Khôi nhếch môi cười hiểm độc, giọng lạnh trầm nói:

- Quế Nguyệt Hoa, hôm nay lão phu quyết băm vằm yêu phụ người ra làm muôn mảnh.

Quế Nguyệt Hoa danh mặt cười khinh:

- Lão thất phu, hôm nay bốn cô nương mà không giết được lão, thề không xuống ngọn núi này.

Nam Tề Khôi bỗng cất lên một tiếng huýt quái dị, người với thế Nhất hạc xung thiên vọt thẳng lên không, vung động trường kiếm lao bổ xuống Quế Nguyệt Hoa.

Quế Nguyệt Hoa lách người liên hồi, mái tóc dài trong tay vươn thẳng ra như trường kiếm, xuyên qua kiếm quang phản kích.

Trường kiếm trong tay Nam Tề Khôi bỗng vung ra vạn đốm sáng bạc và từ trong đó bay ra một luồng kiếm khí như tia chớp, kèm theo tiếng rít gió ghê rợn, đâm thẳng vào yếu huyệt trước ngực Quế Nguyệt Hoa.

Quế Nguyệt Hoa buông tiếng quát vang, nhanh nhẹn lách người sang bên, tay phải roi tóc chớp nhoáng tung ra, quét thẳng vào luồng kiếm khí.

Chiêu này uy lực thật khủng khiếp hết như vũ bão cuồng phong, đủ khiến gió mây biến sắc.

Ngô Sương buột miệng nói:

- Thật không ngờ roi tóc của Quế tử uy lực lại kinh người đến vậy!

Thích Nam Giao khẽ thở dài tiếp lời:

- Võ học bao la như biển cả, Quế tử tài hoa bất lộ, mà cơ trí cũng tuyệt luân...

Ngay khi ấy, bỗng nghe Nam Tề Khôi hự lên một tiếng đau đớn.

Hai người liền đưa mắt nhìn, chỉ thấy Nam Tề Khôi bàn tay cầm kiếm run rẩy, trường kiếm cơ hồ vọt tay rơi xuống.

Thì ra Nam Tề Khôi tay phải cầm kiếm đã bị roi tóc quét trúng một phát.

Nam Tề Khôi lòng kinh hãi tột cùng, lão không ngờ ngọn roi tóc của Quế Nguyệt Hoa lại lợi hại đến vậy.

Ngay khi ấy, roi tóc đối phương lại quét đến, lão đâu dám chậm trễ, vội lướt lùi ra sau tránh né.

Quế Nguyệt Hoa roi tóc trong tay lại gia tăng mấy thành chân lực, lạnh lùng quát:

- Lão thất phu định đào tẩu hả?

Nam Tề Khôi buông tiếng cười gằn, trường kiếm vung động, ánh bạc chớp chóa, kèm theo tiếng rít gió lạnh lốt công tới.

Lần này lão đã thi triển tuyệt học Đồ Long Chân Kinh do Nam Thiên Nhị Hạc truyền thụ, nên kiếm quang cuộn cuộn như sóng nước, khe hở nào cũng qua lọt.

Quế Nguyệt Hoa biết rõ kiếm pháp của Nam Tề Khôi, vừa thấy kiếm thế đã vội lách sang bên tránh né.

Nam Tề Khôi thấy vậy liền buông tiếng cười đắc ý, kiếm thế trong tay càng ráo riết hơn, chỉ thấy kiếm quang mỗi lúc càng thêm tỏa rộng, kèm theo tiếng rít gió ghê rợn, công vào ba đại huyệt trên đầu Quế Nguyệt Hoa, tốc độ nhanh như tia chớp.

Quế Nguyệt Hoa liền bị bức lùi lia lịa, mồ hôi từ trên trán chảy xuống xối xả...

Nam Tề Khôi bỗng buông tiếng cười dài nói:

- Quế Nguyệt Hoa, sau lưng đã là vực sâu vạn trượng, còn lui đi đâu được nữa? Hãy mau quỳ xuống, để lão phu phế bỏ võ công của người rồi giúp bọn ta...

Đang khi nguy bách ấy, bỗng nghe Ngô Sương quát vang, một luồng chuồng phong như bài sơn đảo hải đã ập đến sau lưng Nam Tề Khôi.

Nam Tề Khôi lúc này nếu không triệt kiếm, đành rằng có thể bức Quế Nguyệt Hoa rơi xuống vực thẳm, nhưng bản thân lão cũng cách bờ vực không xa, chắc chắn cũng bị chuồng lực của Ngô Sương xô xuống vực thẳm.

Lão phản ứng rất nhanh, vội triệt kiếm quay người, lệ làng tung ra một chuồng đón đỡ chuồng lực của Ngô Sương.

Quế Nguyệt Hoa liền tức thừa cơ tung mình, lướt sang một bên.

Nam Tề Khôi tức giận nói:

- Tiểu tử, người xuất thủ ám toán sau lưng, có kể được là anh hùng hảo hớn không?

Ngô Sương cười khẩy:

- Đối phó với bọn ác đồ như các người, chỉ có sử dụng thủ đoạn lợi hại hơn hết thôi, chẳng lẽ lại phải nói chuyện nghĩa nhân với bọn cường đạo hay sao?

Dứt lời, hai tay đưa lên trước ngực, song chuồng cùng lúc đẩy ra.

Nam Tề Khôi khi này đã được lĩnh giáo chuồng lực của Ngô Sương, đâu dám ngách tiếp, vội lách tránh sang bên.

Ngô Sương trở tay rút trường kiếm trái lưng xuống, trầm giọng nói:

- Lão thất phu kiếm thuật bất phàm, bốn thiếu gia cũng muốn được lĩnh giáo vài chiêu!

Dứt lời, trường kiếm vung động, chỉ thấy ánh bạc loang loáng, chặt chẽ như mạng nhện, phủ chụp tới toàn thân Nam Tề Khôi.

Nam Tề Khôi kinh hoàng kêu lên:

- Truy Phong Thất Kiếm!

Vừa định vung kiếm chống đỡ, chợt thấy trước mắt ánh bạc chớp chóa, rú lên một tiếng thảm thiết, cả đầu lẫn vai đều bị tiện lìa.

- o O o -